

Från 73,5 timmar till 15

Min anhörige, man född 1965, har en Aspergerdiagnos där kommunikationen fungerar som hos en 6-åring (svårt att förstå vad folk säger), samt en kronisk psykos med mycket röster och vanföreställningar. Man tror att han är normalbegåvad. Det har inte gått att testa pga kommunikationen. Han **ser** frisk och glad ut så det är lätt att missbedöma honom.

Har idag för **grundläggande behov 29,37 tim/vecka** samt för

övriga behov 73,5 timmar /vecka.

Han **har jour under natten då han inte själv förstår när han behöver ha hjälp. 15,75 tim/v**

Exempel på när han behöver hjälp och inte begär är t.ex. när han får allergiska besvär efter att ha fått mat med nötter av misstag. Det resulterade i att han fick syrebrist och var matt och dålig samt blå om läpparna. Upptäcktes först när boendepersonalen hämtade honom från daglig verksamhet. Har flera exempel.

Med nya förslaget blir det kanske 45 tim/v, beroende på vad det tas hänsyn till i förslaget.

Om nya förslaget går igenom kan han överhuvud taget inte bo kvar i egen lägenhet eftersom han inte klarar sig själv. Han kommer att leva i stor misär om han blir lämnad själv.

Han har ingen ON-knapp. Den måste han ha assistenter till som trycker på och hjälper till.

Han har inget procedurminne, vilket gör att han kan inte borsta tänder, städa, bädda, laga mat, göra matlistor ...m.m.

Ingen som avleder när rösterna , ideerna , missuppfattningar pga händelser i närhet o ute i stora världen dyker upp. Utan assistans slutar med panikångest. Då kan han skada både sig själv och andra av misstag. Vad som utlöser detta vet vi inte.

Han mår inte bra av att vara i grupp mer än några timmar. Sedan behövs det avskildhet.

Han har provat på att bo i 4 olika typer av gruppboendestäder. Då har han många gånger uttryckt att han inte behövde finnas till (ville inte leva längre). Han har blivit sexuellt utnyttjad i gruppboendestad pga att det var för låg personalbemanning. Det tog 3 - 4 månader för mig att förstå vad som pågick då han inte hade ord i sitt vokabulär att uttrycka det. Personalen såg ingenting. Han är fortfarande rädd att gå ut själv pga detta.

Han fick assistans 2010. Undan för undan har han byggt upp tillit till sin personal. Men det händer inga underverk om det inte kommer några eldsjälar in i personalgruppen. Nu har han tom börjat rida, vilket jag aldrig trodde skulle vara möjligt. Han har framtidstro och lever lycklig.....än så länge.

Skulle detta rivas sönder är risken stor att han ramlar ner på ruta noll. Jag har tidigare varit med om vid personalneddragningar att han tappar det han lärt sig. Man måste hela tiden stötta och träna på det nyinlärd.